

mit Vedkommende — og jeg tror at kunne sige det ogsaa for min Gruppens Vedkommende — kan gaa med til at gennemføre dette Forslag omtrent uforandret, ligesom jeg naturligvis paa den anden Side vil være rede til at forhandle om det. Den eneste Ændring, som synes mig paa-trængende nødvendig, er med Hensyn til Fradrag for Børn, det maa forandres, for at man ikke bagefter skal komme i Vanskeligheder. I øvrigt kunde der være Anledning til at gøre nogle almindelige Betragtninger om den kommunale Beskatning overhovedet, om Overgangen i 1903, da man fik Loven af 15. Maj 1903, og ogsaa om, hvorvidt man nu her maa siges at have naaet Idealet, eller om man kunde tænke sig, at der kunde gives andre og heldigere Former for kommunal Beskatning end disse. Men dersom jeg ikke hørte fejl, er der indtegnet henvend et Dusin Talere, og jeg vil da finde det hensigtsmæssigt at opsætte Betragtninger af den Art til en anden Lejlighed. Paa-trængende nødvendige ved denne ere de ikke. Jeg anbefaler hermed Forslaget til velvillig Behandling og Fremme.

Rottbøll: Jeg vil udtale mig i stor Korthed om dette Forslag, idet jeg til en vis Grad er enig med det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Piper), som først havde Ordet. Jeg mener ligesom han, at Forslaget er af vidtrækkende Betydning, og at det paa det sene Tidspunkt, hvor det kommer herop, maaske vil have vanskeligt ved at naa igennem i Aar. Imidlertid skal jeg og min Gruppe være villige til at forhandle om Enkelthederne i Forslaget. For mig stiller det sig saaledes, at Tanken om, at Loven af 1903 allerede nu skulde trænge til en Ændring i saa væsentlig Grad, som dette Forslag antyder, er forhastet. Det er rigtigt, som det er blevet udtalt i Dag, at det i Begyndelsen faldt vanskeligt at arbejde med Loven af 1903. Der kom mange Klager over den gaaende ud paa, at det var vanskeligt baade i Købstæderne og Landkommunerne at arbejde rigtigt og godt med den, men det er lige saa sandt, at disse Klager lidt efter lidt ere forstummede, og at man nu ude i Landkommunerne har ret let ved at arbejde med Loven. Klagerne ere i væsentlig Grad komne fra Købstæderne, men man skærer i dette Forslag i Virkeligheden Købstæder og Land over en Kam. Det er vel ogsaa nødvendigt; men jeg vil kun betone, at for Landets Vedkommende er der ikke stor Trang til Ændringer.

Jeg skal kun nævne et Par enkelte For-

hold, som forekomme mig uheldige. Det ene er, at man i saa høj Grad har forøget Tillægs- og Fradragsprocenten. Der er ingen videre Begrundelse af, hvorfor man har gjort det; naar man er kommen til Forhøjelser paa op til 225 pCt. af den virkelige Indkomst, forekommer det mig, at det er for galt. Jeg vil indrømme, at der maaske var en Fejl i den gældende Lov, idet man ikke tog tilstrækkeligt Hensyn til Børnetallet, og jeg finder det derfor rigtigt, at man har taget fat paa den Side af Sagen nede i Folketinget. Jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler i, at der er en Fejl i § 7 paa dette Punkt, men den er let at rette. Jeg mener, at man maa tage det videst mulige Hensyn til en Familie med mindre Indtægter og mange Børn. Men jeg skal gøre opmærksom paa, at det ikke altid alene er disse Forhøjelser paa forskellige Punkter, der i Virkeligheden komme til at forhøje Indkomsten. Det er nemlig i Landbruget overordentlig vanskeligt at gøre en Selvangivelse. Der var ikke noget at sige til det, hvis man altid gik ud fra den virkelige Indkomst, som vedkommende har haft, men saaledes er det ikke i mange Landkommuner. Det er nemlig saaledes, at Landbrugere i det hele taget ikke føre et saa korrekt Regnskab, som man skulde, men det er ogsaa en meget vanskelig Sag at føre et Regnskab saa korrekt, at et Sogneraad ikke kan omstøde det. Det er saaledes i mange Kommuner, at for at Kommunalbestyrelsen skal godkende en Selvangivelse, forlanges der en Status. Det er i og for sig korrekt regnskabsmæssigt set, men hvad vil Status sige ude i et Landbrug? Det vil sige, at jeg paa en bestemt Tid af Aaret skal opgøre mine Beholdninger af alt og faa takseret min Besætning, Afgrøde og alt, hvad jeg har. Disse Taksationer, som jeg personlig maa foretage ved Hjælp af to Mand, er i og for sig ret vanskelige, bero i høj Grad paa Konjunkturerne og paa et Skøn over, hvor meget en saadan Besætning er værd det ene Aar efter det andet. Men paa dette Skøn beror jo igen min Indkomsts selvangivelse, og det vil være meget nemt for et Sogneraad at sige, at det Skøn, der er taget over en Ejendom o. s. v., er for lavt. Enhver Selvangivelse kan, hvis Sogneraadet vil, kasseres, og de blive i Masser af Tilfælde kasserede. Sogneraadet forhøjer simpelthen Angivelsen, fordi Sogneraadet synes, at vedkommende har større Indtægt. Det er den første Forhøjelse, der sker, og denne Forhøjelse involverer atter Forhøjelser og Forhøjelser i ret betydelig Grad. Jeg tror derfor, man er gaaet lidt for vidt med de Forhøjelsespro-